

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 6 lutego 2014 r. (*)

Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE) nr 1383/2003 – Środki mające na celu niedopuszczenie do wprowadzania do obrotu towarów podrabianych i towarów pirackich – Artykuł 2 – Zakres zastosowania rozporządzenia – Sprzedaż z państwa trzeciego przez Internet podrobionego zegarka na użytek prywatny osobie fizycznej zamieszkałej w państwie członkowskim – Zajęcie zegarka przez organy celne w trakcie jego wwozu na terytorium państwa członkowskiego – Zgodność z prawem zajęcia – Przesłanki – Przesłanki dotyczące naruszenia praw własności intelektualnej – Dyrektywa 2001/29/WE – Artykuł 4 – Publiczne rozpowszechnianie – Dyrektywa 2008/95 – Artykuł 5 – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 9 – Używanie w obrocie handlowym

W sprawie C-98/13

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Højesteret (Dania) postanowieniem z dnia 25 lutego 2013 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 27 lutego 2013 r., w postępowaniu:

Martin Blomqvist

przeciwko

Rolex SA,

Manufacture des Montres Rolex SA,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, J.L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.C. Bonichot (sprawozdawca) i A. Arabadjiev, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu M. Blomqvista przez J. Petersena, advokat,
- w imieniu Rolex SA oraz Manufacture des Montres Rolex SA przez K. Dyekjær oraz T. Mølsgaarda, advokater,

- w imieniu rządu estońskiego przez N. Grünberg oraz M. Linntam, działające w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu francuskiego przez D. Colasa oraz B. Beaupère-Manokhę, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu polskiego przez B. Majczyń, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez M. Clausen oraz F.W. Bulsta, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa (Dz.U. L 196, s. 7, zwanego dalej „rozporządzeniem celnym”), art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10, zwanej dalej „dyrektywą o prawach autorskich”), art. 5 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299, s. 25, zwanej dalej „dyrektywą w sprawie znaków towarowych”) i art. 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie wspólnotowego znaku towarowego”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania pomiędzy M. Blomqvistem a Rolex SA i Manufacture des montres Rolex SA (zwanymi dalej łącznie „Rolexem”) w przedmiocie zniszczenia podrobionego zegarka zajętego przez organy celne, który został zakupiony przez M. Blomqvista przez chińską stronę internetową sprzedaży wysyłkowej.

Ramy prawne

Prawo Unii

Rozporządzenie celne

3 Motywy 2 i 8 rozporządzenia celnego stanowią:

„(2) Obrót towarami podrabianymi i towarami pirackimi, oraz ogólnie wszelkimi towarami naruszającymi prawa własności intelektualnej, wyrządza znaczną szkodę przestrzegającym prawa producentom i podmiotom gospodarczym oraz posiadaczom prawa, jak również wprowadza w błąd i w niektórych przypadkach stanowi zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów. Należy zapobiec, w największym możliwym zakresie, wprowadzaniu takich towarów na rynek oraz podjąć działania umożliwiające skuteczne przeciwstawienie się tej bezprawnej działalności, nie ograniczając przy tym wolności handlu zgodnego z prawem. Cel ten jest zgodny z będącymi w toku działaniami podjętymi na szczeblu międzynarodowym.

[...]

(8) Postępowanie wszczęte w celu ustalenia, czy prawo własności intelektualnej zostało naruszone na mocy prawa krajowego, prowadzone będzie w odniesieniu do kryteriów stosowanych do ustalania, czy towary wyprodukowane w tym państwie członkowskim naruszają prawa własności intelektualnej. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na przepisy państw członkowskich dotyczące właściwości sądów lub procedur sądowych”.

4 Artykuł 1 tego rozporządzenia stanowi, co następuje:

„1. Niniejsze rozporządzenie określa warunki działań podejmowanych przez organy celne, gdy istnieje podejrzenie, że towary naruszają prawo własności intelektualnej w następujących sytuacjach:

[...]

b) gdy zostały znalezione w czasie kontroli towarów wprowadzanych na obszar celny Wspólnoty lub go opuszczających zgodnie z art. 37 i 138 rozporządzenia [Rady (EWG)] nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny [(Dz.U. L 302, s. 1)] [...].

2. Niniejsze rozporządzenie ustala również środki, które mają być podjęte przez właściwe organy, gdy towary określone w ust. 1 zostaną uznane za naruszające prawa własności intelektualnej”.

5 Artykuł 2 ust. 1 lit. a) i b) rzeczono rozporządzenia ma następującą treść:

„Dla celów niniejszego rozporządzenia »towary naruszające prawo własności intelektualnej« oznaczają:

a) »towary podrobione«, a mianowicie:

i) towary, łącznie z ich opakowaniem, oznaczone bez zezwolenia znakiem towarowym, który jest identyczny ze znakiem towarowym ważnie zarejestrowanym, odnoszącym się do towarów tego samego rodzaju, lub których istotnych aspektów nie można odróżnić od takiego znaku towarowego i które w związku z tym naruszają prawa posiadacza danego

znaku towarowego zgodnie z prawem wspólnotowym, jak przewidziano w rozporządzeniu Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego [(Dz.U. 1994, L 11, s. 1)], lub prawa państwa członkowskiego, w którym złożono wniosek o podjęcie działań przez organy celne;

[...]

- b) »towary pirackie« oznaczają towary, które są kopią lub zawierają kopie wykonane bez zgody posiadacza prawa autorskiego lub praw pokrewnych lub posiadacza prawa do wzoru bez względu na to, czy zarejestrowanego zgodnie z prawem krajowym, czy nie, lub osoby upoważnionej przez posiadacza prawa w kraju produkcji, w przypadku gdy wytwarzanie takich kopii stanowiłoby naruszenie tego prawa na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych [(Dz.U. 2002, L 3, s. 1)] lub [prawa] państwa członkowskiego, w którym złożono wniosek o podjęcie działań przez organy celne;

[...]”.

6 Artykuł 9 ust. 1 tego rozporządzenia przewiduje:

„1. W przypadku gdy urząd celny [...] stwierdzi [...], że towary znajdujące się w jednej z sytuacji określonych w art. 1 ust. 1 są podejrzane o naruszenie prawa własności intelektualnej [...], zawiesza dopuszczenie towarów lub zatrzymuje te towary”.

7 Zgodnie z art. 10 akapit pierwszy rozporządzenia celnego:

„Prawo obowiązujące w państwie członkowskim, na terytorium którego towary znajdują się w jednej z sytuacji określonych w art. 1 ust. 1, stosuje się w celu zdecydowania, czy prawo własności intelektualnej zostało naruszone na mocy prawa krajowego”.

8 Zgodnie z art. 17 ust. 1 tego rozporządzenia:

„Bez uszczerbku dla pozostałych prawnych środków zaradczych dostępnych dla posiadacza prawa, państwa członkowskie przyjmują środki konieczne dla zezwolenia właściwym organom na:

- a) zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa krajowego, zniszczenie towarów uznanych za naruszające prawo własności intelektualnej lub pozbycie się ich inaczej niż kanałami handlu w sposób wykluczający wyrządzenie szkody posiadaczowi prawa, bez rekompensaty jakiegokolwiek rodzaju, chyba że ustalono inaczej w ustawodawstwie krajowym, bez żadnych kosztów dla skarbu państwa;

[...]”.

Dyrektywa o prawach autorskich

- 9 Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy o prawach autorskich ma następujące brzmienie:

„Państwa członkowskie powinny przewidzieć dla autorów wyłączone prawo do zezwalania lub zabrania jakiegokolwiek formy publicznego rozpowszechniania oryginału swoich utworów lub ich kopii w drodze sprzedaży lub w inny sposób”.

Dyrektywa w sprawie znaków towarowych

- 10 Zgodnie z art. 5 ust. 1 i 3 dyrektywy w sprawie znaków towarowych:

„1. Rejestracja znaku towarowego pociąga za sobą przyznanie właścicielowi wyłącznych praw do tego znaku. Właściciel jest uprawniony do zakazania wszelkim osobom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym:

- a) oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym [...];

[...]

3. Jeżeli spełnione są warunki określone w ust. 1 i 2, mogą być zabronione, między innymi, następujące działania:

[...]

- b) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem;

- c) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;

[...]”.

Rozporządzenie w sprawie wspólnotowego znaku towarowego

- 11 Zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego:

„1. Wspólnotowy znak towarowy przyznaje właścicielowi wyłączne prawa do tego znaku. Właściciel jest uprawniony do zakazania wszelkim osobom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym:

- a) oznaczenia identycznego ze wspólnotowym znakiem towarowym [...];

[...]

2. Na podstawie warunków określonych ust. 1 mogą być zakazane w szczególności następujące działania:

[...]

- b) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie i świadczenie usług pod tym

oznaczeniem;

c) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;

[...]”.

Prawo duńskie

- 12 Zgodnie z art. 2 ust. 1 i 3 ophavretsloven (ustawy o prawach autorskich), w brzmieniu wynikającym z lovbekendtgørelse nr. 202 (rozporządzenia ujednolicającego nr 202) z dnia 27 lutego 2010 r., które dokonało transpozycji dyrektywy o prawach autorskich:

„1. Z zastrzeżeniem ograniczeń przewidzianych w niniejszej ustawie, prawo autorskie obejmuje wyłączone prawo do rozporządzania utworem poprzez jego zwielokrotnianie, a także do publicznego udostępnienia utworu w postaci oryginalnej lub zmienionej, w formie tłumaczenia lub przeróbki na inny gatunek literacki lub artystyczny bądź wykonanego przy użyciu innej techniki.

[...]

3. Utwór jest udostępniany publicznie, jeżeli:

- 1) oferowana jest sprzedaż, wynajem lub pożyczka jego kopii lub są one publicznie rozpowszechniane w inny sposób;
- 2) jego kopie są publicznie wystawiane; lub
- 3) jest on publicznie rozpowszechniany”.

- 13 Zgodnie z art. 4 ust. 1 i 3 varenmærkeloven (ustawy o znakach towarowych), w brzmieniu wynikającym z lovbekendtgørelse nr. 109 (rozporządzenia ujednolicającego nr 109) z dnia 24 stycznia 2012 r., które dokonało transpozycji dyrektywy w sprawie znaków towarowych:

„1. Właściciel znaku towarowego jest uprawniony do zakazania innym osobom, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym oznaczenia, jeżeli:

- 1) oznaczenie jest identyczne ze znakiem towarowym, a towary lub usługi, dla których oznaczenie jest używane, są tego samego rodzaju, co towary lub usługi, w odniesieniu do których ten znak towarowy jest chroniony, lub
- 2) oznaczenie jest identyczne ze znakiem towarowym lub do niego podobne, a towary lub usługi są identyczne z towarami lub usługami objętymi znakiem towarowym lub do tych towarów i usług podobne i z tego powodu istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, które obejmuje prawdopodobieństwo skojarzenia ze znakiem towarowym.

[...]

3. Używanie w obrocie handlowym oznacza w szczególności:

- 1) umieszczanie oznaczenia na towarach lub na ich opakowaniach;
 - 2) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem;
 - 3) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem oraz
 - 4) używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie”.
- 14 Zgodnie z art. 5 lovbekendtgørelse nr. 1047 om anvendelse af Det Europæiske Fællesskabs forordning om toldmyndighedernes indgriben over for varer, der mistænkes for at krænke visse intellektuelle ejendomsrettigheder, og om de foranstaltninger, som skal træffes over for varer, der krænker sådanne rettigheder (rozporządzenia ujednolicającego nr 1047 w sprawie stosowania rozporządzenia europejskiego dotyczącego towarów podejrzanych o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów) z dnia 20 października 2005 r.:
- „[1.] W ramach postępowania wszczętego na podstawie art. 9 [rozporządzenia celnego] odbiorca towaru może zwrócić się do sądu o ustalenie, czy spełnione zostały warunki zawieszenia dopuszczenia tego towaru do obrotu. Sąd może nakazać dopuszczenie towaru do obrotu.
2. Odbiorca towaru nie może zaskarżyć wydanej przez administrację celno-podatkową decyzji o zawieszeniu dopuszczenia towaru do obrotu w wyższej instancji administracyjnej”.
- 15 Artykuł 4 bekendtgørelse nr. 12 om anvendelse af Det Europæiske Fællesskabs forordning om toldmyndighedernes indgriben over for varer, der mistænkes for at krænke visse intellektuelle ejendomsrettigheder, og om de foranstaltninger, som skal træffes over for varer, der krænker sådanne rettigheder (rozporządzenia nr 12 w sprawie stosowania rozporządzenia europejskiego dotyczącego towarów podejrzanych o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów) z dnia 9 stycznia 2006 r. stanowi, co następuje:
- „[1.] Towary, w odniesieniu do których stwierdzono, że naruszają prawa własności intelektualnej w rozumieniu art. 2 ust. 1 [rozporządzenia celnego], ulegają przepadkowi na rzecz skarbu państwa celem ich zniszczenia. Zniszczenia dokonuje się na warunkach określonych w art. 17 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia.
2. W związku ze zniszczeniem towarów zgodnie z ust. 1 nie powstaje żadne prawo do odszkodowania”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 16 W styczniu 2010 r. M. Blomqvist, zamieszkały w Danii, zamówił przez chińską stronę internetową sprzedaży wysyłkowej zegarek określony jako zegarek marki Rolex. Zamówienie zostało dokonane i zapłacone za pośrednictwem angielskiej strony internetowej sprzedawcy. Sprzedawca ten wysłał zegarek z Hongkongu przesyłką

pocztową.

- 17 Przesyłka ta po przybyciu do Danii została skontrolowana przez duńskie organy celne. Organy te zawiesiły dopuszczenie zegarka do obrotu, podejrzewając podrobienie oryginalnego zegarka marki Rolex i naruszenie praw autorskich do odnośnego modelu. Poinformowały one o tym w dniu 18 marca 2010 r. Rolex i M. Blomqvista.
- 18 Rolex zażądał w związku z tym, zgodnie z procedurą przewidzianą przez rozporządzenie celne, utrzymania zawieszenia dopuszczenia do obrotu po stwierdzeniu, że rzeczywiście chodzi o towar podrobiony, i zażądał od M. Blomqvista zgody na zniszczenie zegarka przez organy celne.
- 19 Martin Blomqvist, podnosząc, iż zakupił ten zegarek zgodnie z prawem, sprzeciwił się temu zniszczeniu.
- 20 Rolex wniósł w związku z tym do Sø- og Handelsretten (sądu gospodarczego) pozew o nakazanie M. Blomqvistowi zawieszenia dopuszczenia do obrotu i zniszczenia zegarka bez odszkodowania. Sąd uznał powództwo Rolexu.
- 21 Martin Blomqvist wniósł odwołanie do Højesteret. W sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie sąd ten zastanawiał się nad realnością naruszenia prawa własności intelektualnej, która to przesłanka jest konieczna do wprowadzenia w życie rozporządzenia celnego, wtedy gdy dla zastosowania tego rozporządzenia konieczne jest, po pierwsze, aby chodziło o naruszenie prawa autorskiego lub prawa do znaku chronionego w Danii, i po drugie, aby zarzucone naruszenie miało miejsce w tym samym państwie członkowskim. Ponieważ ustalono, że M. Blomqvist zakupił zegarek do użytku osobistego i że nie naruszył duńskiego prawa autorskiego i prawa o znakach, sądowi odsyłającemu nasuwa się pytanie, czy sprzedawca naruszył prawo autorskie i prawo o znakach w Danii. W konsekwencji oraz w świetle orzecznictwa Trybunału (wyroki: z dnia 12 lipca 2011 r. w sprawie C-324/09 L'Oréal i in., Zb.Orz. s. I-6011; z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawach połączonych C-446/09 i C-495/09 Philips i Nokia; z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie C-5/11 Donner) Højesteret zastanawia się, czy w niniejszej sprawie mamy do czynienia z publicznym rozpowszechnianiem w rozumieniu dyrektywy w sprawie znaków towarowych i rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.
- 22 W tych okolicznościach Højesteret postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
 - „1) Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy [o prawach autorskich] należy interpretować w taki sposób, że do »publicznego rozpowszechniania« w państwie członkowskim towaru chronionego prawem autorskim dochodzi wówczas, gdy przedsiębiorstwo zawiera za pośrednictwem strony internetowej w państwie trzecim umowę kupna-sprzedaży i dostawy towaru do prywatnego nabywcy na znany sprzedawcy adres w państwie członkowskim, w którym towar ten jest chroniony prawem autorskim, otrzymuje zapłatę i wysyła na umówiony adres nabywcy, czy też w sytuacji takiej konieczne jest, aby sprzedaż tego towaru była poprzedzona ofertą lub reklamą skierowaną do odbiorców w państwie członkowskim, do którego towar jest dostarczany, albo też umieszczoną na stronie internetowej,

której ci odbiorcy są grupą docelową?

- 2) Czy art. 5 ust. 1 i 3 dyrektywy [w sprawie znaków towarowych] należy interpretować w taki sposób, że do »używania w obrocie handlowym« znaku towarowego w państwie członkowskim dochodzi wówczas, gdy przedsiębiorstwo zawiera za pośrednictwem strony internetowej w państwie trzecim umowę kupna-sprzedaży i wysyłki towaru opatrzonego znakiem towarowym do prywatnego nabywcy na znany sprzedawcy adres w państwie członkowskim, w którym znak ten jest zarejestrowany, otrzymuje zapłatę i wysyła na umówiony adres nabywcy, czy też w sytuacji takiej [...] konieczne jest spełnienie dodatkowego warunku, aby sprzedaż tego towaru była poprzedzona ofertą lub reklamą skierowaną do odbiorców w danym państwie członkowskim albo też umieszczoną na stronie internetowej, której ci odbiorcy są grupą docelową?
- 3) Czy art. 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia [w sprawie znaku towarowego] należy interpretować w taki sposób, że do »używania w obrocie handlowym« znaku towarowego w państwie członkowskim dochodzi wówczas, gdy przedsiębiorstwo zawiera za pośrednictwem strony internetowej w państwie trzecim umowę kupna-sprzedaży i dostawy towaru opatrzonego wspólnotowym znakiem towarowym do prywatnego nabywcy na znany sprzedawcy adres w państwie członkowskim, otrzymuje zapłatę i wysyła na umówiony adres nabywcy, czy też w sytuacji takiej konieczne jest spełnienie dodatkowego warunku, aby sprzedaż tego towaru była poprzedzona ofertą lub reklamą skierowaną do odbiorców w danym państwie członkowskim albo też umieszczoną na stronie internetowej, której ci odbiorcy są grupą docelową?
- 4) Czy art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia [celnego] należy interpretować w taki sposób, że warunkiem zastosowania w państwie członkowskim przepisów o zapobieganiu wprowadzaniu do obrotu i niszczeniu »pirackich towarów« jest dojście do »publicznego rozpowszechniania« w tym państwie członkowskim zgodnie z kryteriami określonymi w odpowiedzi na pytanie 1?
- 5) Czy art. 2 ust. 1 lit. a) rozporządzenia [celnego] należy interpretować w taki sposób, że warunkiem zastosowania w państwie członkowskim przepisów o zapobieganiu wprowadzaniu do obrotu i niszczeniu »podrabianych towarów« jest dojście do »używania w obrocie handlowym« w tym państwie członkowskim zgodnie z kryteriami określonymi w odpowiedzi na pytania 2 i 3?

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 23 Tytułem wstępu należy stwierdzić, że przez swoje pytania sąd odsyłający zmierza do wyjaśnienia pojęcia „publicznego rozpowszechniania” w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy o prawach autorskich oraz pojęcia „używania w obrocie handlowym” w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 3 dyrektywy w sprawach znaków towarowych oraz art. 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, tak aby móc ocenić w sprawie głównej kwestię istnienia naruszenia prawa własności intelektualnej.
- 24 Zgodnie z definicją pojęć „towarów podrobionych” i „towarów pirackich” zawartą w art. 2 ust. 1 rozporządzenia celnego, pojęcia te dotyczą naruszeń znaku towarowego,

prawa autorskiego lub praw pokrewnych bądź też wzoru, znajdujących zastosowanie na mocy przepisów Unii lub na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego, w którym zwrócono się do organów celnych o podjęcie działań. Wynika stąd, że chodzi wyłącznie o naruszenia praw własności intelektualnej, które przyznane są w prawie Unii i prawie krajowym państw członkowskich (zob. ww. wyrok w sprawach połączonych Philips i Nokia, pkt 50).

- 25 Rozporządzenie celne nie ustanawia w tym zakresie żadnego nowego kryterium umożliwiającego ocenę istnienia naruszenia praw własności intelektualnej (zob. podobnie wyrok z dnia 9 listopada 2006 r. w sprawie C-281/05 Montex Holdings, Zb.Orz. s. I-10881, pkt 40). W konsekwencji naruszenie takie może być podnoszone w celu uzasadnienia interwencji organów celnych na podstawie tego rozporządzenia tylko wtedy, gdy sprzedaż danego towaru może wpływać na prawa przyznane na warunkach przewidzianych przez dyrektywę w sprawie znaków towarowych i przez rozporządzenie w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.
- 26 W tych okolicznościach pytania prejudycjalne należy rozumieć w ten sposób, że sąd odsyłający zmierza do ustalenia, czy z rozporządzenia celnego wynika, iż do tego, aby posiadacz prawa własności intelektualnej do danego towaru sprzedawanego na rzecz osoby zamieszkałej na terytorium państwa członkowskiego za pośrednictwem strony internetowej sprzedaży wysyłkowej znajdującej się w państwie trzecim korzystał z ochrony zagwarantowanej temu posiadaczowi przez rozporządzenie w chwili, w której towar ów wkracza na terytorium tego państwa członkowskiego, konieczne jest, aby owa sprzedaż została uznana w rzeczonym państwie członkowskim za formę publicznego rozpowszechniania lub za objętą pojęciem używania w obrocie handlowym. Sąd odsyłający zastanawia się również, czy przed sprzedażą rzeczony towar musiał stanowić przedmiot oferty sprzedaży lub reklamy skierowanej do konsumentów tego państwa.
- 27 W tym zakresie należy przypomnieć, po pierwsze, że właściciel znaku towarowego jest uprawniony na podstawie dyrektywy w sprawie znaków towarowych i rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego do zakazania osobie trzeciej, która nie posiada jego zgody, używania oznaczenia identycznego z owym znakiem dla towarów lub usług identycznych z tymi, dla których znak jest zarejestrowany, jeżeli używanie to ma miejsce w obrocie handlowym i wpływa lub może negatywnie wpływać na pełnione przez znak funkcje (wyrok z dnia 23 marca 2010 r. w sprawach połączonych od C-236/08 do C-238/08 Google France i Google, Zb.Orz. s. I-2417, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 28 Po drugie, zgodnie z dyrektywą o prawach autorskich autorom przyznawane jest wyłączone prawo do zezwalania lub zabrania jakiegokolwiek formy publicznego rozpowszechniania oryginału swoich utworów lub ich kopii w drodze sprzedaży lub w inny sposób. Należy stwierdzić, że publiczne rozpowszechnianie charakteryzuje się szeregiem następujących po sobie transakcji, począwszy od zawarcia umowy sprzedaży, do jej wykonania w drodze dostawy na rzecz jednego z klientów. W związku z tym handlowiec jest odpowiedzialny za każdą dokonaną przez siebie lub na swój rachunek transakcję prowadzącą do „publicznego rozpowszechniania” w państwie członkowskim, gdzie rozpowszechniane towary są chronione prawem autorskim (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Donner, pkt 26, 27).

- 29 W tych okolicznościach prawo Unii wymaga, aby sprzedaż ta została uznana na terenie państwa członkowskiego za formę publicznego rozpowszechniania w rozumieniu dyrektywy o prawach autorskich lub za objętą pojęciem używania w obrocie handlowym w rozumieniu dyrektywy w sprawie znaków towarowych lub rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Istnienie takiego publicznego rozpowszechniania należy uznać za istniejące w przypadku zawarcia umowy sprzedaży i wysyłki.
- 30 Nie zaprzeczono, że w sprawie głównej Rolex jest uprawniony w Danii z tytułu praw autorskich i znaków, jakich dochodzi, oraz że zegarek sporny w sprawie głównej stanowi towar podrobiony lub towar piracki w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia celnego. Nie zaprzeczono ponadto temu, że Rolex miał prawo powoływać się na naruszenie swoich praw w przypadku, gdyby towar ten został wystawiony do sprzedaży przez handlowca z siedzibą w tym państwie członkowskim, ponieważ przy okazji takiej sprzedaży, dokonywanej tytułem handlowym, używałby on w trakcie publicznego rozpowszechniania jego praw w obrocie handlowym. W związku z tym w celu udzielenia odpowiedzi na przedstawione pytania należy jeszcze sprawdzić, czy uprawniony z praw własności intelektualnej, taki jak Rolex, może dochodzić tej samej ochrony swoich praw w przypadku, gdy, tak jak w sprawie głównej, sporny towar został sprzedany za pośrednictwem internetowej strony sprzedaży wysyłkowej położonej w państwie trzecim, na terytorium którego nie stosuje się takiej ochrony.
- 31 Oczywiście prawdą jest, że sama dostępność serwisu internetowego na terytorium, dla którego zastrzeżono dany znak, nie może wystarczyć do wywiedzenia wniosku, że wyświetlone w nim oferty sprzedaży są skierowane do konsumentów przebywających na tym terytorium (zob. ww. wyrok w sprawie L'Oréal i in., pkt 64).
- 32 Niemniej jednak Trybunał orzekł już, że może dojść do naruszenia tak chronionych praw, jeżeli towary pochodzące z państw trzecich – objęte przez tę ochronę nawet przed ich wjazdem na terytorium – są przedmiotem czynności handlowej skierowanej do konsumentów w Unii, takiej jak sprzedaż, oferta sprzedaży lub reklama (zob. podobnie ww. wyrok w sprawach połączonych Philips i Nokia, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 33 W ten sposób towary pochodzące z państwa trzeciego i stanowiące imitację produktu chronionego w Unii Europejskiej prawem znaku towarowego lub kopię produktu chronionego w Unii prawem autorskim, prawem pokrewnym lub wzorem mogą naruszać wskazane prawa, a zatem zostać uznane za „towary podrobione” lub „towary pirackie”, jeżeli zostanie udowodnione, że są one przeznaczone do wprowadzenia do obrotu w Unii, przy czym dowód taki zostaje przedstawiony, w szczególności gdy okaże się, że wskazane towary zostały sprzedane klientowi w Unii lub były przedmiotem oferty sprzedaży bądź reklamy skierowanej do konsumentów w Unii (zob. podobnie ww. wyrok w sprawach połączonych Philips i Nokia, pkt 78).
- 34 Tymczasem wiadomo, że w sprawie głównej sporny towar stanowił przedmiot sprzedaży na rzecz klienta w Unii, a zatem sytuacja taka nie jest w każdym razie porównywalna z sytuacją towarów oferowanych na „stronie sprzedaży online” ani też z sytuacją towarów wprowadzanych na terytorium Unii objętych procedurą zawieszenia. W związku z tym sama tylko okoliczność, że do sprzedaży doszło za pośrednictwem internetowej strony sprzedaży wysyłkowej położonej w państwie

trzecim, nie może skutkować pozbawieniem właściciela prawa własności intelektualnej do towaru stanowiącego przedmiot sprzedaży ochrony wynikającej z rozporządzenia celnego, przy czym nie ma konieczności badania, czy towar taki stanowił ponadto przed tą sprzedażą przedmiot publicznej oferty lub reklamy skierowanych do konsumentów Unii.

- 35 Z uwagi na ogół powyższych rozważań na przedstawione pytania należy odpowiedzieć, iż rozporządzenie celne należy interpretować w ten sposób, że posiadacz prawa własności intelektualnej do towaru sprzedawanego osobie zamieszkałej na terytorium jednego z państw członkowskich za pośrednictwem strony internetowej sprzedaży wysyłkowej położonej w państwie trzecim korzysta, w chwili, w której towar ten wkracza na terytorium tego państwa członkowskiego, z ochrony zagwarantowanej temu posiadaczowi przez rzeczne rozporządzenie na samej tylko podstawie nabycia tego towaru. W tym celu nie ma konieczności, aby ponadto przed sprzedażą odnośny towar stanowił przedmiot oferty sprzedaży lub reklamy skierowanej do konsumentów tego samego państwa.

W przedmiocie kosztów

- 36 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczące działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa, należy interpretować w ten sposób, że posiadacz prawa własności intelektualnej do towaru sprzedawanego osobie zamieszkałej na terytorium jednego z państw członkowskich za pośrednictwem strony internetowej sprzedaży wysyłkowej położonej w państwie trzecim korzysta, w chwili, w której towar ten wkracza na terytorium tego państwa członkowskiego, z ochrony zagwarantowanej temu posiadaczowi przez rzeczne rozporządzenie na samej tylko podstawie nabycia tego towaru. W tym celu nie ma konieczności, aby ponadto przed sprzedażą odnośny towar stanowił przedmiot oferty sprzedaży lub reklamy skierowanej do konsumentów tego samego państwa.

Podpisy

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 6 lutego 2014 r. (*)

Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE) nr 1383/2003 – Środki mające na celu

niedopuszczenie do wprowadzania do obrotu towarów podrabianych i towarów pirackich – Artykuł 2 – Zakres zastosowania rozporządzenia – Sprzedaż z państwa trzeciego przez Internet podrobionego zegarka na użytek prywatny osobie fizycznej zamieszkałej w państwie członkowskim – Zajęcie zegarka przez organy celne w trakcie jego wwozu na terytorium państwa członkowskiego – Zgodność z prawem zajęcia – Przesłanki – Przesłanki dotyczące naruszenia praw własności intelektualnej – Dyrektywa 2001/29/WE – Artykuł 4 – Publiczne rozpowszechnianie – Dyrektywa 2008/95 – Artykuł 5 – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 9 – Używanie w obrocie handlowym

W sprawie C-98/13

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Højesteret (Dania) postanowieniem z dnia 25 lutego 2013 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 27 lutego 2013 r., w postępowaniu:

Martin Blomqvist

przeciwko

Rolex SA,

Manufacture des Montres Rolex SA,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, J.L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.C. Bonichot (sprawozdawca) i A. Arabadjiev, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu M. Blomqvista przez J. Petersena, advokat,
- w imieniu Rolex SA oraz Manufacture des Montres Rolex SA przez K. Dyekjær oraz T. Mølsgaarda, advokater,
- w imieniu rządu estońskiego przez N. Grünberg oraz M. Linntam, działające w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu francuskiego przez D. Colasa oraz B. Beaupère-Manokhę, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu polskiego przez B. Majczyńską, działającą w charakterze

pełnomocnika,

- w imieniu Komisji Europejskiej przez M. Clausen oraz F.W. Bulsta, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa (Dz.U. L 196, s. 7, zwanego dalej „rozporządzeniem celnym”), art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10, zwanej dalej „dyrektywą o prawach autorskich”), art. 5 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299, s. 25, zwanej dalej „dyrektywą w sprawie znaków towarowych”) i art. 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie wspólnotowego znaku towarowego”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania pomiędzy M. Blomqvistem a Rolex SA i Manufacture des montres Rolex SA (zwanymi dalej łącznie „Rolexem”) w przedmiocie zniszczenia podrobionego zegarka zajętego przez organy celne, który został zakupiony przez M. Blomqvista przez chińską stronę internetową sprzedaży wysyłkowej.

Ramy prawne

Prawo Unii

Rozporządzenie celne

- 3 Motywy 2 i 8 rozporządzenia celnego stanowią:
 - „(2) Obrót towarami podrabianymi i towarami pirackimi, oraz ogólnie wszelkimi towarami naruszającymi prawa własności intelektualnej, wyrządza znaczną szkodę przestrzegającym prawa producentom i podmiotom gospodarczym oraz posiadaczom prawa, jak również wprowadza w błąd i w niektórych przypadkach stanowi zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów. Należy zapobiec, w największym możliwym zakresie, wprowadzaniu takich towarów na rynek oraz

podjąć działania umożliwiające skuteczne przeciwstawienie się tej bezprawnej działalności, nie ograniczając przy tym wolności handlu zgodnego z prawem. Cel ten jest zgodny z będącymi w toku działaniami podjętymi na szczeblu międzynarodowym.

[...]

- (8) Postępowanie wszczęte w celu ustalenia, czy prawo własności intelektualnej zostało naruszone na mocy prawa krajowego, prowadzone będzie w odniesieniu do kryteriów stosowanych do ustalania, czy towary wyprodukowane w tym państwie członkowskim naruszają prawa własności intelektualnej. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na przepisy państw członkowskich dotyczące właściwości sądów lub procedur sądowych”.

4 Artykuł 1 tego rozporządzenia stanowi, co następuje:

„1. Niniejsze rozporządzenie określa warunki działań podejmowanych przez organy celne, gdy istnieje podejrzenie, że towary naruszają prawo własności intelektualnej w następujących sytuacjach:

[...]

- b) gdy zostały znalezione w czasie kontroli towarów wprowadzanych na obszar celny Wspólnoty lub go opuszczających zgodnie z art. 37 i 138 rozporządzenia [Rady (EWG)] nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny [(Dz.U. L 302, s. 1)] [...].
2. Niniejsze rozporządzenie ustala również środki, które mają być podjęte przez właściwe organy, gdy towary określone w ust. 1 zostaną uznane za naruszające prawa własności intelektualnej”.

5 Artykuł 2 ust. 1 lit. a) i b) rzeczonoego rozporządzenia ma następującą treść:

„Dla celów niniejszego rozporządzenia »towary naruszające prawo własności intelektualnej« oznaczają:

- a) »towary podrobione«, a mianowicie:
- i) towary, łącznie z ich opakowaniem, oznaczone bez zezwolenia znakiem towarowym, który jest identyczny ze znakiem towarowym ważnie zarejestrowanym, odnoszącym się do towarów tego samego rodzaju, lub których istotnych aspektów nie można odróżnić od takiego znaku towarowego i które w związku z tym naruszają prawa posiadacza danego znaku towarowego zgodnie z prawem wspólnotowym, jak przewidziano w rozporządzeniu Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego [(Dz.U. 1994, L 11, s. 1)], lub prawa państwa członkowskiego, w którym złożono wniosek o podjęcie działań przez organy celne;

[...]

- b) »towary pirackie« oznaczają towary, które są kopią lub zawierają kopie wykonane bez zgody posiadacza prawa autorskiego lub praw pokrewnych lub posiadacza prawa do wzoru bez względu na to, czy zarejestrowanego zgodnie z prawem krajowym, czy nie, lub osoby upoważnionej przez posiadacza prawa w kraju produkcji, w przypadku gdy wytwarzanie takich kopii stanowiłoby naruszenie tego prawa na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych [(Dz.U. 2002, L 3, s. 1)] lub [prawa] państwa członkowskiego, w którym złożono wniosek o podjęcie działań przez organy celne;

[...]”.

- 6 Artykuł 9 ust. 1 tego rozporządzenia przewiduje:

„1. W przypadku gdy urząd celny [...] stwierdzi [...], że towary znajdujące się w jednej z sytuacji określonych w art. 1 ust. 1 są podejrzane o naruszenie prawa własności intelektualnej [...], zawiesza dopuszczenie towarów lub zatrzymuje te towary”.

- 7 Zgodnie z art. 10 akapit pierwszy rozporządzenia celnego:

„Prawo obowiązujące w państwie członkowskim, na terytorium którego towary znajdują się w jednej z sytuacji określonych w art. 1 ust. 1, stosuje się w celu zdecydowania, czy prawo własności intelektualnej zostało naruszone na mocy prawa krajowego”.

- 8 Zgodnie z art. 17 ust. 1 tego rozporządzenia:

„Bez uszczerbku dla pozostałych prawnych środków zaradczych dostępnych dla posiadacza prawa, państwa członkowskie przyjmują środki konieczne dla zezwolenia właściwym organom na:

- a) zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa krajowego, zniszczenie towarów uznanych za naruszające prawo własności intelektualnej lub pozbycie się ich inaczej niż kanałami handlu w sposób wykluczający wyrządzenie szkody posiadaczowi prawa, bez rekompensaty jakiegokolwiek rodzaju, chyba że ustalono inaczej w ustawodawstwie krajowym, bez żadnych kosztów dla skarbu państwa;

[...]”.

Dyrektywa o prawach autorskich

- 9 Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy o prawach autorskich ma następujące brzmienie:

„Państwa członkowskie powinny przewidzieć dla autorów wyłączne prawo do zezwalania lub zabrania jakiegokolwiek formy publicznego rozpowszechniania oryginału swoich utworów lub ich kopii w drodze sprzedaży lub w inny sposób”.

Dyrektywa w sprawie znaków towarowych

10 Zgodnie z art. 5 ust. 1 i 3 dyrektywy w sprawie znaków towarowych:

„1. Rejestracja znaku towarowego pociąga za sobą przyznanie właścicielowi wyłącznych praw do tego znaku. Właściciel jest uprawniony do zakazania wszelkim osobom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym:

a) oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym [...];

[...]

3. Jeżeli spełnione są warunki określone w ust. 1 i 2, mogą być zabronione, między innymi, następujące działania:

[...]

b) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem;

c) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;

[...]”.

Rozporządzenie w sprawie wspólnotowego znaku towarowego

11 Zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego:

„1. Wspólnotowy znak towarowy przyznaje właścicielowi wyłączne prawa do tego znaku. Właściciel jest uprawniony do zakazania wszelkim osobom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym:

a) oznaczenia identycznego ze wspólnotowym znakiem towarowym [...];

[...]

2. Na podstawie warunków określonych ust. 1 mogą być zakazane w szczególności następujące działania:

[...]

b) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem;

c) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;

[...]”.

Prawo duńskie

12 Zgodnie z art. 2 ust. 1 i 3 ophavretsloven (ustawy o prawach autorskich), w brzmieniu

wynikającym z lovbekendtgørelse nr. 202 (rozporządzenia ujednolicającego nr 202) z dnia 27 lutego 2010 r., które dokonało transpozycji dyrektywy o prawach autorskich:

„1. Z zastrzeżeniem ograniczeń przewidzianych w niniejszej ustawie, prawo autorskie obejmuje wyłączone prawo do rozporządzania utworem poprzez jego zwielokrotnianie, a także do publicznego udostępnienia utworu w postaci oryginalnej lub zmienionej, w formie tłumaczenia lub przeróbki na inny gatunek literacki lub artystyczny bądź wykonanego przy użyciu innej techniki.

[...]

3. Utwór jest udostępniany publicznie, jeżeli:

- 1) oferowana jest sprzedaż, wynajem lub pożyczka jego kopii lub są one publicznie rozpowszechniane w inny sposób;
- 2) jego kopie są publicznie wystawiane; lub
- 3) jest on publicznie rozpowszechniany”.

13 Zgodnie z art. 4 ust. 1 i 3 varenmærkeloven (ustawy o znakach towarowych), w brzmieniu wynikającym z lovbekendtgørelse nr. 109 (rozporządzenia ujednolicającego nr 109) z dnia 24 stycznia 2012 r., które dokonało transpozycji dyrektywy w sprawie znaków towarowych:

„1. Właściciel znaku towarowego jest uprawniony do zakazania innym osobom, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym oznaczenia, jeżeli:

- 1) oznaczenie jest identyczne ze znakiem towarowym, a towary lub usługi, dla których oznaczenie jest używane, są tego samego rodzaju, co towary lub usługi, w odniesieniu do których ten znak towarowy jest chroniony, lub
- 2) oznaczenie jest identyczne ze znakiem towarowym lub do niego podobne, a towary lub usługi są identyczne z towarami lub usługami objętymi znakiem towarowym lub do tych towarów i usług podobne i z tego powodu istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, które obejmuje prawdopodobieństwo skojarzenia ze znakiem towarowym.

[...]

3. Używanie w obrocie handlowym oznacza w szczególności:

- 1) umieszczanie oznaczenia na towarach lub na ich opakowaniach;
- 2) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem;
- 3) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem oraz
- 4) używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie”.

- 14 Zgodnie z art. 5 lovbekendtgørelse nr. 1047 om anvendelse af Det Europæiske Fællesskabs forordning om toldmyndighedernes indgriben over for varer, der mistænkes for at krænke visse intellektuelle ejendomsrettigheder, og om de foranstaltninger, som skal træffes over for varer, der krænker sådanne rettigheder (rozporządzenia ujednolicającego nr 1047 w sprawie stosowania rozporządzenia europejskiego dotyczącego towarów podejrzanych o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów) z dnia 20 października 2005 r.:

„[1.] W ramach postępowania wszczętego na podstawie art. 9 [rozporządzenia celnego] odbiorca towaru może zwrócić się do sądu o ustalenie, czy spełnione zostały warunki zawieszenia dopuszczenia tego towaru do obrotu. Sąd może nakazać dopuszczenie towaru do obrotu.

2. Odbiorca towaru nie może zaskarżyć wydanej przez administrację celno-podatkową decyzji o zawieszeniu dopuszczenia towaru do obrotu w wyższej instancji administracyjnej”.

- 15 Artykuł 4 bekendtgørelse nr. 12 om anvendelse af Det Europæiske Fællesskabs forordning om toldmyndighedernes indgriben over for varer, der mistænkes for at krænke visse intellektuelle ejendomsrettigheder, og om de foranstaltninger, som skal træffes over for varer, der krænker sådanne rettigheder (rozporządzenia nr 12 w sprawie stosowania rozporządzenia europejskiego dotyczącego towarów podejrzanych o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów) z dnia 9 stycznia 2006 r. stanowi, co następuje:

„[1.] Towary, w odniesieniu do których stwierdzono, że naruszają prawa własności intelektualnej w rozumieniu art. 2 ust. 1 [rozporządzenia celnego], ulegają przepadkowi na rzecz skarbu państwa celem ich zniszczenia. Zniszczenia dokonuje się na warunkach określonych w art. 17 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia.

2. W związku ze zniszczeniem towarów zgodnie z ust. 1 nie powstaje żadne prawo do odszkodowania”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 16 W styczniu 2010 r. M. Blomqvist, zamieszkały w Danii, zamówił przez chińską stronę internetową sprzedaży wysyłkowej zegarek określony jako zegarek marki Rolex. Zamówienie zostało dokonane i zapłacone za pośrednictwem angielskiej strony internetowej sprzedawcy. Sprzedawca ten wysłał zegarek z Hongkongu przesyłką pocztową.
- 17 Przesyłka ta po przybyciu do Danii została skontrolowana przez duńskie organy celne. Organy te zawiesiły dopuszczenie zegarka do obrotu, podejrzewając podrobienie oryginalnego zegarka marki Rolex i naruszenie praw autorskich do odnośnego modelu. Poinformowały one o tym w dniu 18 marca 2010 r. Rolex i M. Blomqvista.
- 18 Rolex zażądał w związku z tym, zgodnie z procedurą przewidzianą przez rozporządzenie celne, utrzymania zawieszenia dopuszczenia do obrotu po stwierdzeniu,

że rzeczywiście chodzi o towar podrobiony, i zażądał od M. Blomqvista zgody na zniszczenie zegarka przez organy celne.

- 19 Martin Blomqvist, podnosząc, iż zakupił ten zegarek zgodnie z prawem, sprzeciwił się temu zniszczeniu.
- 20 Rolex wniósł w związku z tym do Søg og Handelsretten (sądu gospodarczego) pozew o nakazanie M. Blomqvistowi zawieszenia dopuszczenia do obrotu i zniszczenia zegarka bez odszkodowania. Sąd uznał powództwo Rolexu.
- 21 Martin Blomqvist wniósł odwołanie do Højesteret. W sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie sąd ten zastanawiał się nad realnością naruszenia prawa własności intelektualnej, która to przesłanka jest konieczna do wprowadzenia w życie rozporządzenia celnego, wtedy gdy dla zastosowania tego rozporządzenia konieczne jest, po pierwsze, aby chodziło o naruszenie prawa autorskiego lub prawa do znaku chronionego w Danii, i po drugie, aby zarzucone naruszenie miało miejsce w tym samym państwie członkowskim. Ponieważ ustalono, że M. Blomqvist zakupił zegarek do użytku osobistego i że nie naruszył duńskiego prawa autorskiego i prawa o znakach, sądowi odsyłającemu nasuwa się pytanie, czy sprzedawca naruszył prawo autorskie i prawo o znakach w Danii. W konsekwencji oraz w świetle orzecznictwa Trybunału (wyroki: z dnia 12 lipca 2011 r. w sprawie C-324/09 L'Oréal i in., Zb.Orz. s. I-6011; z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawach połączonych C-446/09 i C-495/09 Philips i Nokia; z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie C-5/11 Donner) Højesteret zastanawia się, czy w niniejszej sprawie mamy do czynienia z publicznym rozpowszechnianiem w rozumieniu dyrektywy w sprawie znaków towarowych i rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.
- 22 W tych okolicznościach Højesteret postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
 - „1) Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy [o prawach autorskich] należy interpretować w taki sposób, że do »publicznego rozpowszechniania« w państwie członkowskim towaru chronionego prawem autorskim dochodzi wówczas, gdy przedsiębiorstwo zawiera za pośrednictwem strony internetowej w państwie trzecim umowę kupna-sprzedaży i dostawy towaru do prywatnego nabywcy na znany sprzedawcy adres w państwie członkowskim, w którym towar ten jest chroniony prawem autorskim, otrzymuje zapłatę i wysyła na umówiony adres nabywcy, czy też w sytuacji takiej konieczne jest, aby sprzedaż tego towaru była poprzedzona ofertą lub reklamą skierowaną do odbiorców w państwie członkowskim, do którego towar jest dostarczany, albo też umieszczoną na stronie internetowej, której ci odbiorcy są grupą docelową?
 - 2) Czy art. 5 ust. 1 i 3 dyrektywy [w sprawie znaków towarowych] należy interpretować w taki sposób, że do »używania w obrocie handlowym« znaku towarowego w państwie członkowskim dochodzi wówczas, gdy przedsiębiorstwo zawiera za pośrednictwem strony internetowej w państwie trzecim umowę kupna-sprzedaży i wysyłki towaru opatrzonego znakiem towarowym do prywatnego nabywcy na znany sprzedawcy adres w państwie członkowskim, w którym znak ten jest zarejestrowany, otrzymuje zapłatę i wysyła na umówiony adres nabywcy, czy też w sytuacji takiej [...] konieczne jest spełnienie

dodatkowego warunku, aby sprzedaż tego towaru była poprzedzona ofertą lub reklamą skierowaną do odbiorców w danym państwie członkowskim albo też umieszczoną na stronie internetowej, której ci odbiorcy są grupą docelową?

- 3) Czy art. 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia [w sprawie znaku towarowego] należy interpretować w taki sposób, że do »używania w obrocie handlowym« znaku towarowego w państwie członkowskim dochodzi wówczas, gdy przedsiębiorstwo zawiera za pośrednictwem strony internetowej w państwie trzecim umowę kupna-sprzedaży i dostawy towaru opatrzonego wspólnotowym znakiem towarowym do prywatnego nabywcy na znany sprzedawcy adres w państwie członkowskim, otrzymuje zapłatę i wysyła na umówiony adres nabywcy, czy też w sytuacji takiej konieczne jest spełnienie dodatkowego warunku, aby sprzedaż tego towaru była poprzedzona ofertą lub reklamą skierowaną do odbiorców w danym państwie członkowskim albo też umieszczoną na stronie internetowej, której ci odbiorcy są grupą docelową?
- 4) Czy art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia [celnego] należy interpretować w taki sposób, że warunkiem zastosowania w państwie członkowskim przepisów o zapobieganiu wprowadzaniu do obrotu i niszczeniu »pirackich towarów« jest dojście do »publicznego rozpowszechniania« w tym państwie członkowskim zgodnie z kryteriami określonymi w odpowiedzi na pytanie 1?
- 5) Czy art. 2 ust. 1 lit. a) rozporządzenia [celnego] należy interpretować w taki sposób, że warunkiem zastosowania w państwie członkowskim przepisów o zapobieganiu wprowadzaniu do obrotu i niszczeniu »podrabianych towarów« jest dojście do »używania w obrocie handlowym« w tym państwie członkowskim zgodnie z kryteriami określonymi w odpowiedzi na pytania 2 i 3?».

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 23 Tytułem wstępu należy stwierdzić, że przez swoje pytania sąd odsyłający zmierza do wyjaśnienia pojęcia „publicznego rozpowszechniania” w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy o prawach autorskich oraz pojęcia „używania w obrocie handlowym” w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 3 dyrektywy w sprawach znaków towarowych oraz art. 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, tak aby móc ocenić w sprawie głównej kwestię istnienia naruszenia prawa własności intelektualnej.
- 24 Zgodnie z definicją pojęć „towarów podrobionych” i „towarów pirackich” zawartą w art. 2 ust. 1 rozporządzenia celnego, pojęcia te dotyczą naruszeń znaku towarowego, prawa autorskiego lub praw pokrewnych bądź też wzoru, znajdujących zastosowanie na mocy przepisów Unii lub na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego, w którym zwrócono się do organów celnych o podjęcie działań. Wynika stąd, że chodzi wyłącznie o naruszenia praw własności intelektualnej, które przyznane są w prawie Unii i prawie krajowym państw członkowskich (zob. ww. wyrok w sprawach połączonych Philips i Nokia, pkt 50).
- 25 Rozporządzenie celne nie ustanawia w tym zakresie żadnego nowego kryterium umożliwiającego ocenę istnienia naruszenia praw własności intelektualnej (zob. podobnie wyrok z dnia 9 listopada 2006 r. w sprawie C-281/05 Montex Holdings,

Zb.Orz. s. I-10881, pkt 40). W konsekwencji naruszenie takie może być podnoszone w celu uzasadnienia interwencji organów celnych na podstawie tego rozporządzenia tylko wtedy, gdy sprzedaż danego towaru może wpływać na prawa przyznane na warunkach przewidzianych przez dyrektywę w sprawie znaków towarowych i przez rozporządzenie w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

- 26 W tych okolicznościach pytania prejudycjalne należy rozumieć w ten sposób, że sąd odsyłający zmierza do ustalenia, czy z rozporządzenia celnego wynika, iż do tego, aby posiadacz prawa własności intelektualnej do danego towaru sprzedawanego na rzecz osoby zamieszkałej na terytorium państwa członkowskiego za pośrednictwem strony internetowej sprzedaży wysyłkowej znajdującej się w państwie trzecim korzystał z ochrony zagwarantowanej temu posiadaczowi przez rozporządzenie w chwili, w której towar ów wkracza na terytorium tego państwa członkowskiego, konieczne jest, aby owa sprzedaż została uznana w rzeczonym państwie członkowskim za formę publicznego rozpowszechniania lub za objętą pojęciem używania w obrocie handlowym. Sąd odsyłający zastanawia się również, czy przed sprzedażą rzeczony towar musiał stanowić przedmiot oferty sprzedaży lub reklamy skierowanej do konsumentów tego państwa.
- 27 W tym zakresie należy przypomnieć, po pierwsze, że właściciel znaku towarowego jest uprawniony na podstawie dyrektywy w sprawie znaków towarowych i rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego do zakazania osobie trzeciej, która nie posiada jego zgody, używania oznaczenia identycznego z owym znakiem dla towarów lub usług identycznych z tymi, dla których znak jest zarejestrowany, jeżeli używanie to ma miejsce w obrocie handlowym i wpływa lub może negatywnie wpływać na pełnione przez znak funkcje (wyrok z dnia 23 marca 2010 r. w sprawach połączonych od C-236/08 do C-238/08 Google France i Google, Zb.Orz. s. I-2417, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 28 Po drugie, zgodnie z dyrektywą o prawach autorskich autorom przyznawane jest wyłączone prawo do zezwalania lub zabraniać jakiejkolwiek formy publicznego rozpowszechniania oryginału swoich utworów lub ich kopii w drodze sprzedaży lub w inny sposób. Należy stwierdzić, że publiczne rozpowszechnianie charakteryzuje się szeregiem następujących po sobie transakcji, począwszy od zawarcia umowy sprzedaży, do jej wykonania w drodze dostawy na rzecz jednego z klientów. W związku z tym handlowiec jest odpowiedzialny za każdą dokonaną przez siebie lub na swój rachunek transakcję prowadzącą do „publicznego rozpowszechniania” w państwie członkowskim, gdzie rozpowszechniane towary są chronione prawem autorskim (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Donner, pkt 26, 27).
- 29 W tych okolicznościach prawo Unii wymaga, aby sprzedaż ta została uznana na terenie państwa członkowskiego za formę publicznego rozpowszechniania w rozumieniu dyrektywy o prawach autorskich lub za objętą pojęciem używania w obrocie handlowym w rozumieniu dyrektywy w sprawie znaków towarowych lub rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Istnienie takiego publicznego rozpowszechniania należy uznać za istniejące w przypadku zawarcia umowy sprzedaży i wysyłki.
- 30 Nie zaprzeczono, że w sprawie głównej Rolex jest uprawniony w Danii z tytułu praw autorskich i znaków, jakich dochodzi, oraz że zegarek sporny w sprawie głównej

stanowi towar podrobiony lub towar piracki w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia celnego. Nie zaprzeczono ponadto temu, że Rolex miał prawo powoływać się na naruszenie swoich praw w przypadku, gdyby towar ten został wystawiony do sprzedaży przez handlowca z siedzibą w tym państwie członkowskim, ponieważ przy okazji takiej sprzedaży, dokonywanej tytułem handlowym, używałby on w trakcie publicznego rozpowszechniania jego praw w obrocie handlowym. W związku z tym w celu udzielenia odpowiedzi na przedstawione pytania należy jeszcze sprawdzić, czy uprawniony z praw własności intelektualnej, taki jak Rolex, może dochodzić tej samej ochrony swoich praw w przypadku, gdy, tak jak w sprawie głównej, sporny towar został sprzedany za pośrednictwem internetowej strony sprzedaży wysyłkowej położonej w państwie trzecim, na terytorium którego nie stosuje się takiej ochrony.

- 31 Oczywiście prawdą jest, że sama dostępność serwisu internetowego na terytorium, dla którego zastrzeżono dany znak, nie może wystarczyć do wywiedzenia wniosku, że wyświetlone w nim oferty sprzedaży są skierowane do konsumentów przebywających na tym terytorium (zob. ww. wyrok w sprawie L'Oréal i in., pkt 64).
- 32 Niemniej jednak Trybunał orzekł już, że może dojść do naruszenia tak chronionych praw, jeżeli towary pochodzące z państw trzecich – objęte przez tę ochronę nawet przed ich wjazdem na terytorium – są przedmiotem czynności handlowej skierowanej do konsumentów w Unii, takiej jak sprzedaż, oferta sprzedaży lub reklama (zob. podobnie ww. wyrok w sprawach połączonych Philips i Nokia, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 33 W ten sposób towary pochodzące z państwa trzeciego i stanowiące imitację produktu chronionego w Unii Europejskiej prawem znaku towarowego lub kopię produktu chronionego w Unii prawem autorskim, prawem pokrewnym lub wzorem mogą naruszać wskazane prawa, a zatem zostać uznane za „towary podrobione” lub „towary pirackie”, jeżeli zostanie udowodnione, że są one przeznaczone do wprowadzenia do obrotu w Unii, przy czym dowód taki zostaje przedstawiony, w szczególności gdy okaże się, że wskazane towary zostały sprzedane klientowi w Unii lub były przedmiotem oferty sprzedaży bądź reklamy skierowanej do konsumentów w Unii (zob. podobnie ww. wyrok w sprawach połączonych Philips i Nokia, pkt 78).
- 34 Tymczasem wiadomo, że w sprawie głównej sporny towar stanowił przedmiot sprzedaży na rzecz klienta w Unii, a zatem sytuacja taka nie jest w każdym razie porównywalna z sytuacją towarów oferowanych na „stronie sprzedaży online” ani też z sytuacją towarów wprowadzanych na terytorium Unii objętych procedurą zawieszenia. W związku z tym sama tylko okoliczność, że do sprzedaży doszło za pośrednictwem internetowej strony sprzedaży wysyłkowej położonej w państwie trzecim, nie może skutkować pozbawieniem właściciela prawa własności intelektualnej do towaru stanowiącego przedmiot sprzedaży ochrony wynikającej z rozporządzenia celnego, przy czym nie ma konieczności badania, czy towar taki stanowił ponadto przed tą sprzedażą przedmiot publicznej oferty lub reklamy skierowanych do konsumentów Unii.
- 35 Z uwagi na ogół powyższych rozważań na przedstawione pytania należy odpowiedzieć, iż rozporządzenie celne należy interpretować w ten sposób, że posiadacz prawa własności intelektualnej do towaru sprzedawanego osobie zamieszkałej na terytorium jednego z państw członkowskich za pośrednictwem strony internetowej sprzedaży

wysyłkowej położonej w państwie trzecim korzysta, w chwili, w której towar ten wkracza na terytorium tego państwa członkowskiego, z ochrony zagwarantowanej temu posiadaczowi przez rzeczne rozporządzenie na samej tylko podstawie nabycia tego towaru. W tym celu nie ma konieczności, aby ponadto przed sprzedażą odnośny towar stanowił przedmiot oferty sprzedaży lub reklamy skierowanej do konsumentów tego samego państwa.

W przedmiocie kosztów

- 36 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczące działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa, należy interpretować w ten sposób, że posiadacz prawa własności intelektualnej do towaru sprzedawanego osobie zamieszkałej na terytorium jednego z państw członkowskich za pośrednictwem strony internetowej sprzedaży wysyłkowej położonej w państwie trzecim korzysta, w chwili, w której towar ten wkracza na terytorium tego państwa członkowskiego, z ochrony zagwarantowanej temu posiadaczowi przez rzeczne rozporządzenie na samej tylko podstawie nabycia tego towaru. W tym celu nie ma konieczności, aby ponadto przed sprzedażą odnośny towar stanowił przedmiot oferty sprzedaży lub reklamy skierowanej do konsumentów tego samego państwa.

Podpisy

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 6 lutego 2014 r. (*)

Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE) nr 1383/2003 – Środki mające na celu niedopuszczenie do wprowadzania do obrotu towarów podrabianych i towarów pirackich – Artykuł 2 – Zakres zastosowania rozporządzenia – Sprzedaż z państwa trzeciego przez Internet podrobionego zegarka na użytek prywatny osobie fizycznej zamieszkałej w państwie członkowskim – Zajęcie zegarka przez organy celne w trakcie jego wwozu na terytorium państwa członkowskiego – Zgodność z prawem zajęcia – Przesłanki – Przesłanki dotyczące naruszenia praw własności intelektualnej –

Dyrektywa 2001/29/WE – Artykuł 4 – Publiczne rozpowszechnianie – Dyrektywa 2008/95 – Artykuł 5 – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 9 – Używanie w obrocie handlowym

W sprawie C-98/13

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Højesteret (Dania) postanowieniem z dnia 25 lutego 2013 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 27 lutego 2013 r., w postępowaniu:

Martin Blomqvist

przeciwko

Rolex SA,

Manufacture des Montres Rolex SA,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, J.L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.C. Bonichot (sprawozdawca) i A. Arabadjiev, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu M. Blomqvista przez J. Petersena, advokat,
- w imieniu Rolex SA oraz Manufacture des Montres Rolex SA przez K. Dyekjær oraz T. Mølsgaarda, advokater,
- w imieniu rządu estońskiego przez N. Grünberg oraz M. Linntam, działające w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu francuskiego przez D. Colasa oraz B. Beaupère-Manokhę, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu polskiego przez B. Majczyńską, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez M. Clausen oraz F.W. Bulsta, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy

bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa (Dz.U. L 196, s. 7, zwanego dalej „rozporządzeniem celnym”), art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10, zwanej dalej „dyrektywą o prawach autorskich”), art. 5 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299, s. 25, zwanej dalej „dyrektywą w sprawie znaków towarowych”) i art. 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie wspólnotowego znaku towarowego”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania pomiędzy M. Blomqvistem a Rolex SA i Manufacture des montres Rolex SA (zwanymi dalej łącznie „Rolexem”) w przedmiocie zniszczenia podrobionego zegarka zajętego przez organy celne, który został zakupiony przez M. Blomqvista przez chińską stronę internetową sprzedaży wysyłkowej.

Ramy prawne

Prawo Unii

Rozporządzenie celne

- 3 Motywy 2 i 8 rozporządzenia celnego stanowią:

„(2) Obrót towarami podrabianymi i towarami pirackimi, oraz ogólnie wszelkimi towarami naruszającymi prawa własności intelektualnej, wyrządza znaczną szkodę przestrzegającym prawa producentom i podmiotom gospodarczym oraz posiadaczom prawa, jak również wprowadza w błąd i w niektórych przypadkach stanowi zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów. Należy zapobiec, w największym możliwym zakresie, wprowadzaniu takich towarów na rynek oraz podjąć działania umożliwiające skuteczne przeciwstawienie się tej bezprawnej działalności, nie ograniczając przy tym wolności handlu zgodnego z prawem. Cel ten jest zgodny z będącymi w toku działaniami podjętymi na szczeblu międzynarodowym.

[...]

- (8) Postępowanie wszczęte w celu ustalenia, czy prawo własności intelektualnej zostało naruszone na mocy prawa krajowego, prowadzone będzie w odniesieniu do kryteriów stosowanych do ustalania, czy towary wyprodukowane w tym państwie członkowskim naruszają prawa własności intelektualnej. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na przepisy państw członkowskich dotyczące właściwości sądów lub procedur sądowych”.

4 Artykuł 1 tego rozporządzenia stanowi, co następuje:

„1. Niniejsze rozporządzenie określa warunki działań podejmowanych przez organy celne, gdy istnieje podejrzenie, że towary naruszają prawo własności intelektualnej w następujących sytuacjach:

[...]

- b) gdy zostały znalezione w czasie kontroli towarów wprowadzanych na obszar celny Wspólnoty lub go opuszczających zgodnie z art. 37 i 138 rozporządzenia [Rady (EWG)] nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny [(Dz.U. L 302, s. 1)] [...].

2. Niniejsze rozporządzenie ustala również środki, które mają być podjęte przez właściwe organy, gdy towary określone w ust. 1 zostaną uznane za naruszające prawa własności intelektualnej”.

5 Artykuł 2 ust. 1 lit. a) i b) rzeczonego rozporządzenia ma następującą treść:

„Dla celów niniejszego rozporządzenia »towary naruszające prawo własności intelektualnej« oznaczają:

- a) »towary podrobione«, a mianowicie:

- i) towary, łącznie z ich opakowaniem, oznaczone bez zezwolenia znakiem towarowym, który jest identyczny ze znakiem towarowym ważnie zarejestrowanym, odnoszącym się do towarów tego samego rodzaju, lub których istotnych aspektów nie można odróżnić od takiego znaku towarowego i które w związku z tym naruszają prawa posiadacza danego znaku towarowego zgodnie z prawem wspólnotowym, jak przewidziano w rozporządzeniu Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego [(Dz.U. 1994, L 11, s. 1)], lub prawa państwa członkowskiego, w którym złożono wniosek o podjęcie działań przez organy celne;

[...]

- b) »towary pirackie« oznaczają towary, które są kopią lub zawierają kopie wykonane bez zgody posiadacza prawa autorskiego lub praw pokrewnych lub posiadacza prawa do wzoru bez względu na to, czy zarejestrowanego zgodnie z prawem krajowym, czy nie, lub osoby upoważnionej przez posiadacza prawa w kraju produkcji, w przypadku gdy wytwarzanie takich kopii stanowiłoby naruszenie

tego prawa na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych [(Dz.U. 2002, L 3, s. 1)] lub [prawa] państwa członkowskiego, w którym złożono wniosek o podjęcie działań przez organy celne;

[...]”.

- 6 Artykuł 9 ust. 1 tego rozporządzenia przewiduje:

„1. W przypadku gdy urząd celny [...] stwierdzi [...], że towary znajdujące się w jednej z sytuacji określonych w art. 1 ust. 1 są podejrzane o naruszenie prawa własności intelektualnej [...], zawiesza dopuszczenie towarów lub zatrzymuje te towary”.

- 7 Zgodnie z art. 10 akapit pierwszy rozporządzenia celnego:

„Prawo obowiązujące w państwie członkowskim, na terytorium którego towary znajdują się w jednej z sytuacji określonych w art. 1 ust. 1, stosuje się w celu zdecydowania, czy prawo własności intelektualnej zostało naruszone na mocy prawa krajowego”.

- 8 Zgodnie z art. 17 ust. 1 tego rozporządzenia:

„Bez uszczerbku dla pozostałych prawnych środków zaradczych dostępnych dla posiadacza prawa, państwa członkowskie przyjmują środki konieczne dla zezwolenia właściwym organom na:

- a) zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa krajowego, zniszczenie towarów uznanych za naruszające prawo własności intelektualnej lub pozbycie się ich inaczej niż kanałami handlu w sposób wykluczający wyrządzenie szkody posiadaczowi prawa, bez rekompensaty jakiegokolwiek rodzaju, chyba że ustalono inaczej w ustawodawstwie krajowym, bez żadnych kosztów dla skarbu państwa;

[...]”.

Dyrektywa o prawach autorskich

- 9 Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy o prawach autorskich ma następujące brzmienie:

„Państwa członkowskie powinny przewidzieć dla autorów wyłączone prawo do zezwalania lub zabrania jakiegokolwiek formy publicznego rozpowszechniania oryginału swoich utworów lub ich kopii w drodze sprzedaży lub w inny sposób”.

Dyrektywa w sprawie znaków towarowych

- 10 Zgodnie z art. 5 ust. 1 i 3 dyrektywy w sprawie znaków towarowych:

„1. Rejestracja znaku towarowego pociąga za sobą przyznanie właścicielowi wyłącznych praw do tego znaku. Właściciel jest uprawniony do zakazania wszelkim

osobom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym:

- a) oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym [...];

[...]

3. Jeżeli spełnione są warunki określone w ust. 1 i 2, mogą być zabronione, między innymi, następujące działania:

[...]

- b) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem;

- c) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;

[...]”.

Rozporządzenie w sprawie wspólnotowego znaku towarowego

- 11 Zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego:

„1. Wspólnotowy znak towarowy przyznaje właścicielowi wyłączne prawa do tego znaku. Właściciel jest uprawniony do zakazania wszelkim osobom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym:

- a) oznaczenia identycznego ze wspólnotowym znakiem towarowym [...];

[...]

2. Na podstawie warunków określonych ust. 1 mogą być zakazane w szczególności następujące działania:

[...]

- b) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem;

- c) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;

[...]”.

Prawo duńskie

- 12 Zgodnie z art. 2 ust. 1 i 3 ophavretsloven (ustawy o prawach autorskich), w brzmieniu wynikającym z lovbekendtgørelse nr. 202 (rozporządzenia ujednolicającego nr 202) z dnia 27 lutego 2010 r., które dokonało transpozycji dyrektywy o prawach autorskich:

„1. Z zastrzeżeniem ograniczeń przewidzianych w niniejszej ustawie, prawo

autorskie obejmuje wyłączone prawo do rozporządzania utworem poprzez jego zwielokrotnianie, a także do publicznego udostępnienia utworu w postaci oryginalnej lub zmienionej, w formie tłumaczenia lub przeróbki na inny gatunek literacki lub artystyczny bądź wykonanego przy użyciu innej techniki.

[...]

3. Utwór jest udostępniany publicznie, jeżeli:

- 1) oferowana jest sprzedaż, wynajem lub pożyczka jego kopii lub są one publicznie rozpowszechniane w inny sposób;
- 2) jego kopie są publicznie wystawiane; lub
- 3) jest on publicznie rozpowszechniany”.

13 Zgodnie z art. 4 ust. 1 i 3 varenmærkeloven (ustawy o znakach towarowych), w brzmieniu wynikającym z lovbekendtgørelse nr. 109 (rozporządzenia ujednolicającego nr 109) z dnia 24 stycznia 2012 r., które dokonało transpozycji dyrektywy w sprawie znaków towarowych:

„1. Właściciel znaku towarowego jest uprawniony do zakazania innym osobom, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym oznaczenia, jeżeli:

- 1) oznaczenie jest identyczne ze znakiem towarowym, a towary lub usługi, dla których oznaczenie jest używane, są tego samego rodzaju, co towary lub usługi, w odniesieniu do których ten znak towarowy jest chroniony, lub
- 2) oznaczenie jest identyczne ze znakiem towarowym lub do niego podobne, a towary lub usługi są identyczne z towarami lub usługami objętymi znakiem towarowym lub do tych towarów i usług podobne i z tego powodu istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, które obejmuje prawdopodobieństwo skojarzenia ze znakiem towarowym.

[...]

3. Używanie w obrocie handlowym oznacza w szczególności:

- 1) umieszczanie oznaczenia na towarach lub na ich opakowaniach;
- 2) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem;
- 3) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem oraz
- 4) używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie”.

14 Zgodnie z art. 5 lovbekendtgørelse nr. 1047 om anvendelse af Det Europæiske Fællesskabs forordning om toldmyndighedernes indgriben over for varer, der mistænkes for at krænke visse intellektuelle ejendomsrettigheder, og om de foranstaltninger, som skal træffes over for varer, der krænker sådanne rettigheder (rozporządzenia

ujednolicającego nr 1047 w sprawie stosowania rozporządzenia europejskiego dotyczącego towarów podejrzanych o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów) z dnia 20 października 2005 r.:

„[1.] W ramach postępowania wszczętego na podstawie art. 9 [rozporządzenia celnego] odbiorca towaru może zwrócić się do sądu o ustalenie, czy spełnione zostały warunki zawieszenia dopuszczenia tego towaru do obrotu. Sąd może nakazać dopuszczenie towaru do obrotu.

2. Odbiorca towaru nie może zaskarżyć wydanej przez administrację celno-podatkową decyzji o zawieszeniu dopuszczenia towaru do obrotu w wyższej instancji administracyjnej”.

- 15 Artykuł 4 bekendtgørelse nr. 12 om anvendelse af Det Europæiske Fællesskabs forordning om toldmyndighedernes indgriben over for varer, der mistænkes for at krænke visse intellektuelle ejendomsrettigheder, og om de foranstaltninger, som skal træffes over for varer, der krænker sådanne rettigheder (rozporządzenia nr 12 w sprawie stosowania rozporządzenia europejskiego dotyczącego towarów podejrzanych o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów) z dnia 9 stycznia 2006 r. stanowi, co następuje:

„[1.] Towary, w odniesieniu do których stwierdzono, że naruszają prawa własności intelektualnej w rozumieniu art. 2 ust. 1 [rozporządzenia celnego], ulegają przepadkowi na rzecz skarbu państwa celem ich zniszczenia. Zniszczenia dokonuje się na warunkach określonych w art. 17 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia.

2. W związku ze zniszczeniem towarów zgodnie z ust. 1 nie powstaje żadne prawo do odszkodowania”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 16 W styczniu 2010 r. M. Blomqvist, zamieszkały w Danii, zamówił przez chińską stronę internetową sprzedaży wysyłkowej zegarek określony jako zegarek marki Rolex. Zamówienie zostało dokonane i zapłacone za pośrednictwem angielskiej strony internetowej sprzedawcy. Sprzedawca ten wysłał zegarek z Hongkongu przesyłką pocztową.
- 17 Przesyłka ta po przybyciu do Danii została skontrolowana przez duńskie organy celne. Organy te zawiesiły dopuszczenie zegarka do obrotu, podejrzewając podrobienie oryginalnego zegarka marki Rolex i naruszenie praw autorskich do odnośnego modelu. Poinformowały one o tym w dniu 18 marca 2010 r. Rolex i M. Blomqvista.
- 18 Rolex zażądał w związku z tym, zgodnie z procedurą przewidzianą przez rozporządzenie celne, utrzymania zawieszenia dopuszczenia do obrotu po stwierdzeniu, że rzeczywiście chodzi o towar podrobiony, i zażądał od M. Blomqvista zgody na zniszczenie zegarka przez organy celne.
- 19 Martin Blomqvist, podnosząc, iż zakupił ten zegarek zgodnie z prawem, sprzeciwił się

temu zniszczeniu.

- 20 Rolex wniósł w związku z tym do Sø- og Handelsretten (sądu gospodarczego) pozew o nakazanie M. Blomqvistowi zawieszenia dopuszczenia do obrotu i zniszczenia zegarka bez odszkodowania. Sąd uznał powództwo Rolexu.
- 21 Martin Blomqvist wniósł odwołanie do Højesteret. W sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie sąd ten zastanawiał się nad realnością naruszenia prawa własności intelektualnej, która to przesłanka jest konieczna do wprowadzenia w życie rozporządzenia celnego, wtedy gdy dla zastosowania tego rozporządzenia konieczne jest, po pierwsze, aby chodziło o naruszenie prawa autorskiego lub prawa do znaku chronionego w Danii, i po drugie, aby zarzucone naruszenie miało miejsce w tym samym państwie członkowskim. Ponieważ ustalono, że M. Blomqvist zakupił zegarek do użytku osobistego i że nie naruszył duńskiego prawa autorskiego i prawa o znakach, sądowi odsyłającemu nasuwa się pytanie, czy sprzedawca naruszył prawo autorskie i prawo o znakach w Danii. W konsekwencji oraz w świetle orzecznictwa Trybunału (wyroki: z dnia 12 lipca 2011 r. w sprawie C-324/09 L'Oréal i in., Zb.Orz. s. I-6011; z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawach połączonych C-446/09 i C-495/09 Philips i Nokia; z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie C-5/11 Donner) Højesteret zastanawia się, czy w niniejszej sprawie mamy do czynienia z publicznym rozpowszechnianiem w rozumieniu dyrektywy w sprawie znaków towarowych i rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.
- 22 W tych okolicznościach Højesteret postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
 - „1) Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy [o prawach autorskich] należy interpretować w taki sposób, że do »publicznego rozpowszechniania« w państwie członkowskim towaru chronionego prawem autorskim dochodzi wówczas, gdy przedsiębiorstwo zawiera za pośrednictwem strony internetowej w państwie trzecim umowę kupna-sprzedaży i dostawy towaru do prywatnego nabywcy na znany sprzedawcy adres w państwie członkowskim, w którym towar ten jest chroniony prawem autorskim, otrzymuje zapłatę i wysyła na umówiony adres nabywcy, czy też w sytuacji takiej konieczne jest, aby sprzedaż tego towaru była poprzedzona ofertą lub reklamą skierowaną do odbiorców w państwie członkowskim, do którego towar jest dostarczany, albo też umieszczoną na stronie internetowej, której ci odbiorcy są grupą docelową?
 - 2) Czy art. 5 ust. 1 i 3 dyrektywy [w sprawie znaków towarowych] należy interpretować w taki sposób, że do »używania w obrocie handlowym« znaku towarowego w państwie członkowskim dochodzi wówczas, gdy przedsiębiorstwo zawiera za pośrednictwem strony internetowej w państwie trzecim umowę kupna-sprzedaży i wysyłki towaru opatrzonego znakiem towarowym do prywatnego nabywcy na znany sprzedawcy adres w państwie członkowskim, w którym znak ten jest zarejestrowany, otrzymuje zapłatę i wysyła na umówiony adres nabywcy, czy też w sytuacji takiej [...] konieczne jest spełnienie dodatkowego warunku, aby sprzedaż tego towaru była poprzedzona ofertą lub reklamą skierowaną do odbiorców w danym państwie członkowskim albo też umieszczoną na stronie internetowej, której ci odbiorcy są grupą docelową?

- 3) Czy art. 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia [w sprawie znaku towarowego] należy interpretować w taki sposób, że do »używania w obrocie handlowym« znaku towarowego w państwie członkowskim dochodzi wówczas, gdy przedsiębiorstwo zawiera za pośrednictwem strony internetowej w państwie trzecim umowę kupna-sprzedaży i dostawy towaru opatrzonego wspólnotowym znakiem towarowym do prywatnego nabywcy na znany sprzedawcy adres w państwie członkowskim, otrzymuje zapłatę i wysyła na umówiony adres nabywcy, czy też w sytuacji takiej konieczne jest spełnienie dodatkowego warunku, aby sprzedaż tego towaru była poprzedzona ofertą lub reklamą skierowaną do odbiorców w danym państwie członkowskim albo też umieszczoną na stronie internetowej, której ci odbiorcy są grupą docelową?
- 4) Czy art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia [celnego] należy interpretować w taki sposób, że warunkiem zastosowania w państwie członkowskim przepisów o zapobieganiu wprowadzaniu do obrotu i niszczeniu »pirackich towarów« jest dojście do »publicznego rozpowszechniania« w tym państwie członkowskim zgodnie z kryteriami określonymi w odpowiedzi na pytanie 1?
- 5) Czy art. 2 ust. 1 lit. a) rozporządzenia [celnego] należy interpretować w taki sposób, że warunkiem zastosowania w państwie członkowskim przepisów o zapobieganiu wprowadzaniu do obrotu i niszczeniu »podrabianych towarów« jest dojście do »używania w obrocie handlowym« w tym państwie członkowskim zgodnie z kryteriami określonymi w odpowiedzi na pytania 2 i 3?''.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 23 Tytułem wstępu należy stwierdzić, że przez swoje pytania sąd odsyłający zmierza do wyjaśnienia pojęcia „publicznego rozpowszechniania” w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy o prawach autorskich oraz pojęcia „używania w obrocie handlowym” w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 3 dyrektywy w sprawach znaków towarowych oraz art. 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, tak aby móc ocenić w sprawie głównej kwestię istnienia naruszenia prawa własności intelektualnej.
- 24 Zgodnie z definicją pojęć „towarów podrobionych” i „towarów pirackich” zawartą w art. 2 ust. 1 rozporządzenia celnego, pojęcia te dotyczą naruszeń znaku towarowego, prawa autorskiego lub praw pokrewnych bądź też wzoru, znajdujących zastosowanie na mocy przepisów Unii lub na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego, w którym zwrócono się do organów celnych o podjęcie działań. Wynika stąd, że chodzi wyłącznie o naruszenia praw własności intelektualnej, które przyznane są w prawie Unii i prawie krajowym państw członkowskich (zob. ww. wyrok w sprawach połączonych Philips i Nokia, pkt 50).
- 25 Rozporządzenie celne nie ustanawia w tym zakresie żadnego nowego kryterium umożliwiającego ocenę istnienia naruszenia praw własności intelektualnej (zob. podobnie wyrok z dnia 9 listopada 2006 r. w sprawie C-281/05 Montex Holdings, Zb.Orz. s. I-10881, pkt 40). W konsekwencji naruszenie takie może być podnoszone w celu uzasadnienia interwencji organów celnych na podstawie tego rozporządzenia tylko wtedy, gdy sprzedaż danego towaru może wpływać na prawa przyznane na warunkach przewidzianych przez dyrektywę w sprawie znaków towarowych i przez

rozporządzenie w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

- 26 W tych okolicznościach pytania prejudycjalne należy rozumieć w ten sposób, że sąd odsyłający zmierza do ustalenia, czy z rozporządzenia celnego wynika, iż do tego, aby posiadacz prawa własności intelektualnej do danego towaru sprzedawanego na rzecz osoby zamieszkałej na terytorium państwa członkowskiego za pośrednictwem strony internetowej sprzedaży wysyłkowej znajdującej się w państwie trzecim korzystał z ochrony zagwarantowanej temu posiadaczowi przez rozporządzenie w chwili, w której towar ów wkracza na terytorium tego państwa członkowskiego, konieczne jest, aby owa sprzedaż została uznana w rzeczonym państwie członkowskim za formę publicznego rozpowszechniania lub za objętą pojęciem używania w obrocie handlowym. Sąd odsyłający zastanawia się również, czy przed sprzedażą rzeczony towar musiał stanowić przedmiot oferty sprzedaży lub reklamy skierowanej do konsumentów tego państwa.
- 27 W tym zakresie należy przypomnieć, po pierwsze, że właściciel znaku towarowego jest uprawniony na podstawie dyrektywy w sprawie znaków towarowych i rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego do zakazania osobie trzeciej, która nie posiada jego zgody, używania oznaczenia identycznego z owym znakiem dla towarów lub usług identycznych z tymi, dla których znak jest zarejestrowany, jeżeli używanie to ma miejsce w obrocie handlowym i wpływa lub może negatywnie wpływać na pełnione przez znak funkcje (wyrok z dnia 23 marca 2010 r. w sprawach połączonych od C-236/08 do C-238/08 Google France i Google, Zb.Orz. s. I-2417, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 28 Po drugie, zgodnie z dyrektywą o prawach autorskich autorom przyznawane jest wyłączone prawo do zezwalania lub zabrania jakiegokolwiek formy publicznego rozpowszechniania oryginału swoich utworów lub ich kopii w drodze sprzedaży lub w inny sposób. Należy stwierdzić, że publiczne rozpowszechnianie charakteryzuje się szeregiem następujących po sobie transakcji, poczynwszy od zawarcia umowy sprzedaży, do jej wykonania w drodze dostawy na rzecz jednego z klientów. W związku z tym handlowiec jest odpowiedzialny za każdą dokonaną przez siebie lub na swój rachunek transakcję prowadzącą do „publicznego rozpowszechniania” w państwie członkowskim, gdzie rozpowszechniane towary są chronione prawem autorskim (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Donner, pkt 26, 27).
- 29 W tych okolicznościach prawo Unii wymaga, aby sprzedaż ta została uznana na terenie państwa członkowskiego za formę publicznego rozpowszechniania w rozumieniu dyrektywy o prawach autorskich lub za objętą pojęciem używania w obrocie handlowym w rozumieniu dyrektywy w sprawie znaków towarowych lub rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Istnienie takiego publicznego rozpowszechniania należy uznać za istniejące w przypadku zawarcia umowy sprzedaży i wysyłki.
- 30 Nie zaprzeczono, że w sprawie głównej Rolex jest uprawniony w Danii z tytułu praw autorskich i znaków, jakich dochodzi, oraz że zegarek sporny w sprawie głównej stanowi towar podrobiony lub towar piracki w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia celnego. Nie zaprzeczono ponadto temu, że Rolex miał prawo powoływać się na naruszenie swoich praw w przypadku, gdyby towar ten został wystawiony do sprzedaży przez handlowca z siedzibą w tym państwie członkowskim,

ponieważ przy okazji takiej sprzedaży, dokonywanej tytułem handlowym, używałby on w trakcie publicznego rozpowszechniania jego praw w obrocie handlowym. W związku z tym w celu udzielenia odpowiedzi na przedstawione pytania należy jeszcze sprawdzić, czy uprawniony z praw własności intelektualnej, taki jak Rolex, może dochodzić tej samej ochrony swoich praw w przypadku, gdy, tak jak w sprawie głównej, sporny towar został sprzedany za pośrednictwem internetowej strony sprzedaży wysyłkowej położonej w państwie trzecim, na terytorium którego nie stosuje się takiej ochrony.

- 31 Oczywiście prawdą jest, że sama dostępność serwisu internetowego na terytorium, dla którego zastrzeżono dany znak, nie może wystarczyć do wywiedzenia wniosku, że wyświetlone w nim oferty sprzedaży są skierowane do konsumentów przebywających na tym terytorium (zob. ww. wyrok w sprawie L'Oréal i in., pkt 64).
- 32 Niemniej jednak Trybunał orzekł już, że może dojść do naruszenia tak chronionych praw, jeżeli towary pochodzące z państw trzecich – objęte przez tę ochronę nawet przed ich wjazdem na terytorium – są przedmiotem czynności handlowej skierowanej do konsumentów w Unii, takiej jak sprzedaż, oferta sprzedaży lub reklama (zob. podobnie ww. wyrok w sprawach połączonych Philips i Nokia, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 33 W ten sposób towary pochodzące z państwa trzeciego i stanowiące imitację produktu chronionego w Unii Europejskiej prawem znaku towarowego lub kopię produktu chronionego w Unii prawem autorskim, prawem pokrewnym lub wzorem mogą naruszać wskazane prawa, a zatem zostać uznane za „towary podrobione” lub „towary pirackie”, jeżeli zostanie udowodnione, że są one przeznaczone do wprowadzenia do obrotu w Unii, przy czym dowód taki zostaje przedstawiony, w szczególności gdy okaże się, że wskazane towary zostały sprzedane klientowi w Unii lub były przedmiotem oferty sprzedaży bądź reklamy skierowanej do konsumentów w Unii (zob. podobnie ww. wyrok w sprawach połączonych Philips i Nokia, pkt 78).
- 34 Tymczasem wiadomo, że w sprawie głównej sporny towar stanowił przedmiot sprzedaży na rzecz klienta w Unii, a zatem sytuacja taka nie jest w każdym razie porównywalna z sytuacją towarów oferowanych na „stronie sprzedaży online” ani też z sytuacją towarów wprowadzanych na terytorium Unii objętych procedurą zawieszenia. W związku z tym sama tylko okoliczność, że do sprzedaży doszło za pośrednictwem internetowej strony sprzedaży wysyłkowej położonej w państwie trzecim, nie może skutkować pozbawieniem właściciela prawa własności intelektualnej do towaru stanowiącego przedmiot sprzedaży ochrony wynikającej z rozporządzenia celnego, przy czym nie ma konieczności badania, czy towar taki stanowił ponadto przed tą sprzedażą przedmiot publicznej oferty lub reklamy skierowanych do konsumentów Unii.
- 35 Z uwagi na ogół powyższych rozważań na przedstawione pytania należy odpowiedzieć, iż rozporządzenie celne należy interpretować w ten sposób, że posiadacz prawa własności intelektualnej do towaru sprzedawanego osobie zamieszkałej na terytorium jednego z państw członkowskich za pośrednictwem strony internetowej sprzedaży wysyłkowej położonej w państwie trzecim korzysta, w chwili, w której towar ten wkracza na terytorium tego państwa członkowskiego, z ochrony zagwarantowanej temu posiadaczowi przez rzeczne rozporządzenie na samej tylko podstawie nabycia tego towaru. W tym celu nie ma konieczności, aby ponadto przed sprzedażą odnośny towar

stanowił przedmiot oferty sprzedaży lub reklamy skierowanej do konsumentów tego samego państwa.

W przedmiocie kosztów

- 36 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczące działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa, należy interpretować w ten sposób, że posiadacz prawa własności intelektualnej do towaru sprzedawanego osobie zamieszkalej na terytorium jednego z państw członkowskich za pośrednictwem strony internetowej sprzedaży wysyłkowej położonej w państwie trzecim korzysta, w chwili, w której towar ten wkracza na terytorium tego państwa członkowskiego, z ochrony zagwarantowanej temu posiadaczowi przez rzeczne rozporządzenie na samej tylko podstawie nabycia tego towaru. W tym celu nie ma konieczności, aby ponadto przed sprzedażą odnośny towar stanowił przedmiot oferty sprzedaży lub reklamy skierowanej do konsumentów tego samego państwa.

Podpisy